

ABRAHAM HANS

LEMMINK BUITEN GESTOKEN

De gebeurtenissen volgden snel op elkaar.

Te Poeke ontving baron van Leewerdal een brief met stuntelig handschrift. Hij sneed de omslag open, overliep het papier en riep zijn echtgenote en Beatrix. Hij zei toen:

«Schandaal nummer drie... Luister...

Mijnheer de baron van Leewerdal,

In de gazetten schrijven ze over François de Porteira en ge moogt nu ook wel eens weten dat hij veel in de «Vlasbloem» kwam. De «Vlasbloem» is een kleine herberg tussen Drongen en Leerne en daar woonde de rosse Roos, die gaarne jonkers zag voor hun centen. Ze woont nu te Gent aan de haven en ze ziet nog gaarne het mansvolk. Jonker François is er dikwijls bij geweest, 's avonds laat natuurlijk. Hij zal u dat niet verteld hebben als hij om uw dochter kwam. Als een teken dat ik niet lieg, durf ik gerust mijn naam zetten. Die u dit schrijft

Pieter Lemmink,
wielrenner.»

«Die onkuisaard was onverbeterlijk», merkte van Leewerdal op. «Beatrix, zult ge nu eindelijk overtuigd worden dat François een slechte man is?».

«Toch vind ik het maar een wraakbrief», merkte de dochter schuchter op. «Zo kan men over iedereen wat vinden...».

Ze had al zoveel verdriet gehad.

Er kwam een detective in de flonkerende herberg van Roos uit de «Vlasbloem». De jonge, knappe waardin zat een fles schuimwijn te ledigen met een graankoopman van een dorp uit de omgeving. Die schrok, toen de detective zich bekend maakte, maar Roos bleef kalm.

«Moet ge mij hebben?» vroeg ze.

Ze ging de man vóór naar een achterkamertje.

«Ik kom u openhartig wat vragen», zei de privaat-speurder. «Ge weet wat er met de jonker de Porteira is gebeurd».

Roos begon luid te lachen.

«Natuurlijk weet ik het... Ha, ik heb er plezier in. 't Komt nu eens uit, hoe dat volk van de adel bestaat».

«'t Is hier een schoner café dan de «Vlasbloem».»

«Zijt gij ooit in onze herberg te Drongen geweest? Ik heb er u toch nooit gezien».

«Neen, ik ben er nooit geweest. Maar jonker de Porteira kwam er nog al dikwijls, hé?».

Roos werd eenklaps achterdochtig. Haar gelaat verduisterde.

«Ja, maar zo niet, manneke!» riep ze uit. «Ik wil niet in die vuile zaak van de jonker gemoeid worden. Mijn naam komt niet in de gazet».

De detective toonde een brief.

«Ze hebben het ons geschreven», hernam hij. «En 't is in uw belang de waarheid te zeggen».

«Ik begrijp het al», zei de deerne. «Dat is een brief van Pieter Lemmink. Ha, 't is goed».

De spurder besloot stouter te spreken.

«Ewel ja, het is een brief van Pieter Lemmink», erkende hij. «En

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

die kan toch alles weten, want hij was een goede klant van de «Vlasbloem».)

«Hij was mijn lief. En nu hebben we ruzie. Hij wil zich wreken. Maar zo gemeen doen! Ik weet niets van die jonker. Bij mij moest hij niet doen als hier bij dat fabrieksmeisje. De «Vlasbloem» was een treffelijke herberg».

Roos liet niets los. Ze riep een van haar goede klanten en de detective werd meteen aan de deur gezet.

's Avonds kwam Lemmink binnen. Hij was naar de cinema geweest. Dagelijks ging hij uit. Hij beweerde wel dat hij weldra weer in de wedstrijden zou meerijden, maar zijn fiets stond verwaarloosd in een achterhoek. Zelden reed Lemmink nog. Als hij thuis kwam, bleef hij laat drinken en 's morgens sliep hij zijn roes uit. Eetlust had hij zelden.

«Kom eens achter», zei Roos.

Hij volgde haar.

«Valsaard, aan wie hebt gij geschreven, dat ik met jonker de Porteira te doen heb gehad?».

Lemmink schrok. Hij had die brief opgesteld in een nijldige bui, nadat Roos hem, in een ruzietoneel, dreigde op straat te jagen. Later voelde hij er spijt over.

«Ik schreef dat om jonker de Porteira nog dieper in de put te duwen... Hij verdiende het».

«Stommerik... Ge verstaat niet wat herberg houden betekent. Ge eet en drinkt er van, meneer leeft als een rentenier. Ge moest braaf zwijgen. Maar nu weet ik, hoe vals ge zijt. Ik geef u opzeg. Ge kunt hier vertrekken».

«Ge zoudt me willen buiten steken!» riep Lemmink woedend.
«Met wiens geld zit ge hier?»

«Dat hebt ge allang opgegeten, verdronken en elders verteerd. Ge wint geen cent meer. Ik houd de boel recht. Ge hebt uw deel terug gehad. En het is nu uit. Iemand onderhouden, die me dan aanklaagt... Ha, zo zot ben ik nog niet. Ge durft me nog niet vertellen, aan wie ge die schandalige brief gezonden hebt.»

«Aan baron van Leewerdal, en 't was om François de Porteira, die vroeger op mij gescholden heeft, nog beter te raken.»

«En mij bekladden... Mij misschien ook in die gerechtszaak mengen? 't Zijn fraaie manieren! En dan zou ik u hier moeten onderhouden!»

«'t Is al een tijd, dat ge niets meer om me geeft. Ge steekt me boven en ge blijft hier heel de nacht zitten met een koopman. Verleden week zijt ge met die mijnheer meegereden in zijn auto. De werkvrouw moest het café doen. Madam kwam tegen de ochtend thuis. En dan mag ik niets zeggen.»

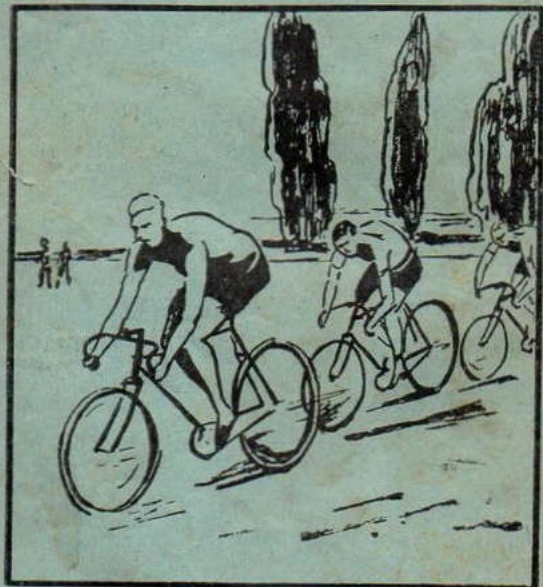
«Morgen ligt ge buiten.»

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Roos liep terug in het café. Pieter ging naar bed. Hij zou zich niet aan de deur laten gooien... De volgende morgen beval Roos hem te vertrekken. Pieter weigerde. De deerne zond om een politieagent. Zij en Pieter moesten mee naar het bureau. En toen bleek het dat Pieter niet te Gent ingeschreven was. Roos had daarvoor wel gezorgd. En het café stond op haar naam.

De commissaris zei aan Pieter, dat er hem niets anders te doen stond, dan naar Drongen terug te keren.

«Als ge meent, dat ge recht hebt op een deel der meubels, kunt ge een proces inspannen : ik denk echter, dat die Roos alles zo geregeld heeft, dat ge haar niets kunt doen», zei de commissaris. «Mijd haar... en keer terug naar uw wielersport. Ge hebt een goede les gehad, doe er nu voordeel mee...»

Een agent ging mee naar het café... Pieter kreeg zijn kleren, zijn fiets en wat geld.

«En toon me nu uw hielen», spotte Roos.

Lemmink bezocht verscheidene herbergen. En 's avonds sukkelde hij dronken de weg naar Drongen op. Hij viel en bleef liggen.

Een groepje fietsers vond hem. Jan Wellens was er bij. Hij herkende Lemmink en hielp hem recht.

«Roos heeft me buiten gesmeten, maar ik word weer coureur !» stamelde Pieter.

Jan zette hem op zijn rijwiel en Lemmink volgde nu toch tot aan de hoeve van Wellens.

«Leg u in de schuur en slaap», zei Jan. «Morgen zullen we verder spreken.»

Hij hielp Lemmink in het stro. Dan trad hij de woning binnen en hij vertelde welk een gast hij meegebracht had. Na zijn avondmaal begaf Jan zich naar het hoefje van Lemmink.

«Roos heeft Pieter weggejaagd», zei hij tot de ouders. «Hij is nu bij ons».

«Maar hij zal weer een andere slons zoeken», beweerde vader Lemmink somber. «Is hij bij u gekomen, Jan ?»

«Wel, ik haalde hem in, toen ik van Gent naar huis reed.»

«En hij was dronken, hé», zei vader Lemmink. «Steek het niet weg ! En hij zal altijd drinken !»

«Zeg dat niet !» sprak de moeder heftig. «Ik heb zo veel voor hem gebeden.»

«Ja, en gebedevaard naar Oostakker... En Pieter lachte er mee. Pieter komt hier niet meer binnen. Nog eens al die ellende... ik ben ze beu !» bromde vader Lemmink. «Ik heb ook dikwijls geschreid en het is een slechte zoon, die zijn ouders doet wenen.»

«Het is al door die Roos. Maar hij is er van af.»

«O, ja, zij is hem moe. Ze heeft zijn geld gebruikt. Er zijn nu andere vrienden voor haar... geen boeren, maar heren. Dat betekent

niet dat Pieter verbeterd is. Hij weet niet waar naartoe... Zijn lui leven is uit... en nu zijn wij weer goed ! Als hij dat peinst !»

«O, ik zeg niet dat Pieter al gebeterd is», hernam Wellens. «Maar voor een zoon doet ge veel en met goedheid zult ge hem misschien winnen !»

«Dat denk ik ook», sprak moeder Lemmink. «Jan, ik ga mee.»

«Kom liever morgen.»

«Hooft ge het, morgen», spotte Lemmink. «Vanavond is mijnheer zat. Hij had nog wat geld en hij heeft het eerst moeten opdrinken. Als hij niets meer heeft en honger krijgt, dan zijn wij weer goed.»

Wellens stond recht. Hij rekende op de moeder. Zij zou invloed uitoefenen op haar man.

Thuis nam Jan de lantaarn om nog eens naar Pieter te gaan zien. Hij schrok. Lemmink lag daar niet meer. Was hij ergens anders gekropen ? Jan zocht de hele schuur af. Fiets en valies waren er nog, maar Pieter bleek de schuur te hebben verlaten.

«Hij is natuurlijk naar een herberg», zei vader Wellens verachtelijk. «Zo een dronkaard heeft nooit genoeg. 't Brandt hem in de keel. Hij zit misschien in de «Vlasbloem». Maar nu gaat ge er niet meer achter !»

Thilde Verhooge lag te bed. Ze sliep nog niet. Ze dacht dikwijls aan Pieter Lemmink, al sprak ze nooit meer over hem. Maar diep in haar hart had ze hem nog lief. Moest hij tot haar terug keren... ze zou hem wel afwijzen. Het kon nu niet goed meer worden tussen hen. Pieter had zich te ver vergooid.

Maar aan hem denken, deed ze nog. En soms welden dan tranen op. Wat konden jonge mannen wreed zijn !

Zo lag Thilde te mijmeren. Ze sliep beneden en het raam zag op de achterboomgaard uit.

Plots schrok zij. Ze hoorde haar naam. Angstig richtte ze zich op. Er werd op het venster geklopt.

Pieter !

Thilde voelde het, dat hij daar was. Maar wat begon hij nu ? In de tijd van hun verkering, zou zij niet geduld hebben, dat hij hier bij avond kwam. En nu waagde hij het.

Hoor... haar naam klonk luider.

Thilde stapte uit bed. Ze sloeg een doek over haar hoofd en schouders. Pieter moest weg... O, als vader het hoorde !

Ze ontsloot het raam op een kier, maar onstuimig duwde Lemmink het verder open.

«Thilde... Ik heb misdaan, maar 't is uit met Roos, die valse prij, en ik kom weer bij u», zei Pieter met onvaste stem.

«Nooit meer ! Ga voort !» sprak het meisje op gedempte toon en hevig verontwaardigd.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

Een zure dranklucht walmde haar tegen.

Pieter wilde door 't raam klimmen.

«O, ik zal vader roepen», dreigde Thilde angstiger nog.

«Neen... neen. Ik zie u gaarne en Roos zou ik kunnen vermoorden. Al met eens peinsde ik aan u en ik kon niet in het stro blijven liggen. Ik moest u hebben... En ik ben hier nu!»

Thilde duwde hem terug. Lemmink werd kwaad. Hij trok aan haar nachtkleed zodat het wijd open scheurde. Bij de worsteling brak een ruit, die in scherven neerviel.

«Vader!» kreet Thilde, en ze sloeg Lemmink de vuist in het gelaat.

Ze hoorde gerucht in huis. Vader was op. Hij meende zeker dat er inbrekers waren en opende de voordeur. Hij liep om de hoek en bemerkte een gedaante.

«Wat is dat daar!» schreeuwde hij.

«Ha, Verhooge... gij!» riep Lemmink. «Ik ben niet benauwd van u. Ik mocht niet met uw dochter vrijen, hovaardige gek, oorlogswoeke-raar! Maar ik vrij ze toch op.»

Woedend liep Verhooge binnen.

«Maar wat is dat?» vroeg zijn vrouw.

«Ons dochter, dat schandaal, die Lemmink aan het venster ontvangt».

«Wat ge nu vertelt!»

Verhooge nam de pook van de Leuvense kachel. Driftig snelde hij weer naar buiten. Hij hoorde Lemmink roepen, dat hij Thilde begeerde. Hij poogde weer door het raam te klimmen, maar nu bonsde de stooftaak op zijn rug. Lemmink slaakte een kreet van pijn. Hij sprong terug. Weer gaf de woedende Verhooge hem een slag. Lemmink viel neer.

«Hebt ge nu genoeg?» schreeuwde Verhooge.

«O, ik ga dood... Ik ga dood!» kermde Pieter.

Maar zijn stem verzwakte en Lemmink bleef roerloos liggen.

Vrouw Verhooge had zich wat gekleed en kwam buiten.

«Wat is er nu?» vroeg ze.

«De loeder ligt daar in het gras».

«Hebt ge hem geslagen?»

«Natuurlijk heb ik hem geslagen. Hij wilde niet weggaan».

«Maar wat hebt ge toch gedaan? Is hij dood?»

«Wel neen! Haal een lantaarn, dat ik kan zien».

Thilde hoorde alles. Ze zat bevend op de rand van haar bed. Het vloog haar door het hoofd, dat dit schrikkelijke gevolgen kon hebben. En zij werd in die ellendige geschiedenis gemoeid. De klappeien zouden niet verschonend over haar spreken.

Vrouw Verhooge keerde terug met licht, dat nu Lemmink bescheen. Die bewoog zich niet meer. Verhooge boog zich over hem.

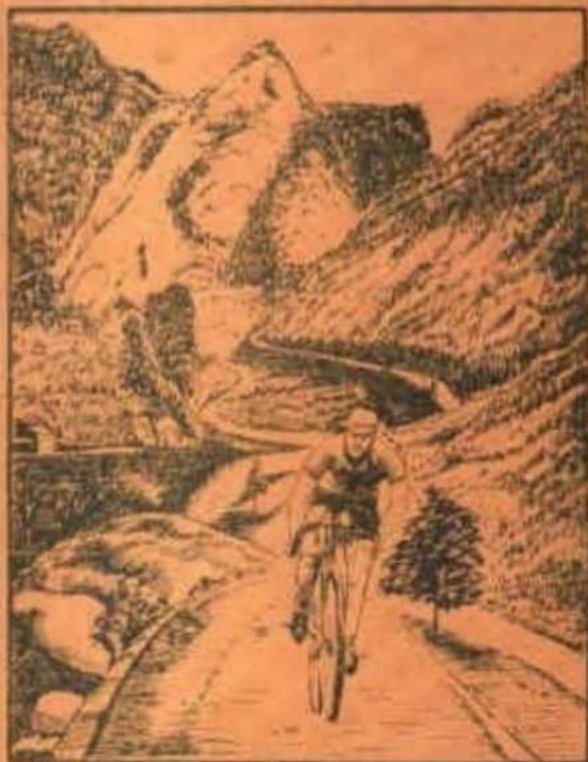
«Hij ademt toch», zei hij.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortrijk.

«Laat ons hem in huis brengen».

«Ha, neen... Hij heeft gekregen wat hij verdiende. Ik had het recht hem te slaan. Hij wilde het hof niet verlaten en schold me uit. Ik ga naar de rijkswacht. Ik moet niet benauwd zijn».

«Naar de rijkswacht. En de hele parochie moet het zeker weten van Thilde...»

«Ik zal hem naar zijn huis voeren».

Verhooge haalde de kruiwagen en met zijn vrouw tilde hij er Pieter op, die nu weer even kreunde.

De hoeve van Lemmink lag in rust.

«Ik leg hem voor de deur en klop», besloot Verhooge. Moest de jongen sterven, dan kan hij het niet meer zeggen, en niemand zal weten dat ik hem zo gerammeld heb. Geneest hij, dan heeft hij alle reden om te zwijgen. Ik wil geen misère met het gerecht».

Zacht opende Verhooge het hek. Het gepiep van de kruiwagen hinderde hem. Als een dief sloop hij het erf op.

Hij trok Lemmink van de kruiwagen en luid bonsde hij op de deur.

«Wie is daar?» klonk het van binnen.

«Uw jongen ligt hier!» antwoordde Verhooge, zijn stem veranderend.

Hij had de bomen van zijn kruiwagen reeds vast en hij vluchtte. Een eindje verder bleef hij staan. Hij hoorde de deur open gaan.

«Ze halen hem binnen», mompelde hij. «Dat ze hem zelf verzorgen, de loeder!»

Vader Lemmink zag zijn zoon liggen. Hij schopte er naar.

«Zwijn!» schold hij, menend dat Pieter erg bedronken was en daardoor niet op zijn benen kon staan.

Moeder kwam met licht. Pieter werd in huis getrokken. Toen zagen de ouders dat hij gewond was. Moeder kermde, dat haar zoon geslagen was geweest.

Plots smoorde vader Lemmink een snik.

«En dat is nu mijn jongen, waarop ik eens zo fier was!» zei hij. «O, 't is hard».

Lemmink kleepte zich. En hij ging door de zomeravond naar het dorp om de dokter.

Lemmink was ruw geweest van taal, maar al maanden ging hij zwaar gebukt onder zijn leed. Hij had dikwijls geschreid, op zijn land of in een hoekje van zijn schuur... En die Roos had hij vervloekt.

Verhooge was vlug thuis. Thilde zat in de keuken te wenen.

«Ha, gij schandaal!» schreeuwde Verhooge haar toe. «Wat hebt ge ons bezorgd!»

«Wees nu kalm!» sprak vrouw Verhooge. «Ik weet alles. Thilde heeft geen schuld. Ze deed het hele verhaal».

Vader geloofde het. Hij vertelde hoe hij Lemmink voor de deur van zijn woning had gelegd. Men zou de zaak stil houden en afwachten of

Pieter zelf zou bekennen, wat er gebeurd was.

's Morgens vernam Verhooge, dat Pieter naar het hospitaal te Gent was gevoerd.

De gendarmen deden een onderzoek en waren in de «Vlasbloem» geweest. Maar niemand vermoedde waar Lemmink zo geslagen was geworden. De gewonde had zelf niets kunnen zeggen.

Toch was er onrust op de hoeve van de welgestelde Verhooge.

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM